

Thema

De dode belijder

Teksten van Engelse Strict Baptists

Strict Baptists halen in hun preken en verhandelingen thema's aan. Op deze pagina kunt u lezen wat zij in hun preken aanhalen over de dode belijder, naamchristen.

INHOUD

1. W. Gadsby in zijn preken over het thema De dode belijder 2
2. J.C. Philpot in zijn preken over het thema De dode belijder 6

W. Gadsby in zijn preken over De dode belijder

Overgenomen uit William Gadsby Deel 3

Gadsby in een preek over Jesaja 33:20

De oude mens is het zaad van satan, bestaat in zijn beeld, heeft zijn vader lief en vecht voor zijn helse eer. Hij kan óf in openlijke goddeloosheid óf in uiterlijke vroomheid handelen. Hij kan zelfs opkomen voor de leerstellingen van het Evangelie zonder de kracht, of met aanmatigende bedoelingen. Hij kan praten over volmaakte heiligheid in het vlees en heel veel zelfverloochening of nederigheid voorwenden. Ja, de oude mens kan onder de bedrieglijke werkingen van zijn vader de duivel óf goddeloos óf godsdienstig zijn. Ook kan hij in de godsdienst rondjes draaien al naar gelang de omstandigheden voordelig blijken te zijn. Elke soort van godsdienst zal in de smaak vallen en voor het doel van pas komen, mits het leven en de kracht van de echte godzaligheid in en vanuit de Heere Jezus Christus, zoals deze aan de ziel meegedeeld en daar in stand gehouden wordt door de onoverwinnelijke inwerking van God de Heilige Geest, maar worden versmaad en tegengestaan. In alle bewegingen van de oude mens worden de ware eer van Christus en de kracht van de levende godzaligheid verafschuwd.

..

Het is één ding dat iemand erkent dat hij een snode zondaar is, maar het is wat anders om werkelijk schaamte voor God te voelen vanwege zijn snoodheid, en zich met gevoel te verfoeien en te walgen van de wortel zelf, waaruit alle zondige daden ontspringen. Er zijn belijders, zelfs van de leerstellige waarheid, die veel over hun verdorvenheden praten, en in feite hebben ze ook weinig anders om over te praten. Ze spreken er vaak over alsof het een zoete bete was, of een zaak van weinig of geen belang. Maar dit is niet het geval met ware gelovigen in de Heere Jezus Christus. Want hoewel zij geregeld voelen hoe vreselijk de verdorven natuur opborrelt en werkzaam is, toch is het hun last en hun smart.

...

We zullen vervolgens proberen een ware burger van deze stad te beschrijven. Iedere geestelijke burger van deze stad is iemand die door de onoverwinnelijke kracht van God de Heilige Geest is levend gemaakt, zodat hij voor God leeft, en Christus in de wedergeboorte is gevolgd (Matth. 19:28; Ef. 2:1). De gezegende Geest moet mensen ogen geven om te zien, en een hart om hun behoefte aan een vrije zaligheid te voelen, en Christus als de levende Weg te zien en te voelen, anders zullen ze er tevergeefs naar tasten. En deze weg is zo nauw dat geen eigengerechte aanbevelingen, en geen hoogmoedige, aanmatigende, dorre belijdenis van de leerstellingen van het Evangelie, hoe hoog zo'n belijdenis ook mag zijn, hier ooit kan binnengaan. Geen zondaar kan door deze poort toegelaten worden dan een arme, ontwortelde, ontblote, zondezieke ziel, die geheel verloren en te gronde gericht is in zichzelf en van zichzelf. Zo'n ziel gaat door een krachtig, levend geloof binnen in de Heere het Lam, terwijl ze getrokken wordt door de Vader.

Allen die belijden in deze stad te zijn en die niet binnenkwamen door Christus de levende Weg, terwijl ze geen leven in en van Hem hebben en niet door de Vader zijn getrokken, zijn dieven en moordenaars, en zullen als zodanig behandeld worden, zoals geschreven staat: 'Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden: Die niet ingaat door de deur in den stal der schapen, maar van elders inklimt, die is een dief en moordenaar' (Joh. 10:1).

Maar iedere geestelijke burger heeft een levenskrachtige vereniging met Christus en leeft in Hem. Hij wordt ertoe gebracht te voelen dat hij niet één sprankje geestelijk leven of licht heeft dan dat aan Hem ontleend is; en wat van Hem komt, zal zeker tot Hem leiden. Heeft God iemand de reinheid, de reikwijdte en het gezag van Zijn heilige wet geleerd? Is zijn mond daardoor gestopt en zijn hoop afgesneden en vergaan? Is hij ertoe gebracht om met gevoel te erkennen en te belijden dat zijn verdoemenis rechtvaardig is? Heeft hij gevoeld dat hij geen kracht heeft om zijn eigen ziel te helpen of aan de toekomstige toorn te ontkomen? Voelde hij dat hij niet één juiste stap kan nemen, hetzij in werken als plicht of in geloof als plicht, maar dat al zijn bewegingen, werken en wegen zijn last, dienstbaarheid en ellende alleen maar vermeerderden? Is hij uit een gevoelige noodzakelijkheid, door de levengevende kracht van Gods Geest, getrokken tot Christus als zijn enige Toevlucht en Fundament van hoop? Voelt hij een zoet vallen op Hem en een gelovig ingaan in Hem, en wordt hij in staat gesteld om daar zijn last en zorgen af te werpen? Zo iemand is werkelijk tot Christus gekomen, is een burger van deze stad en zal leven en heersen met Christus.

Zo'n zondaar zal ertoe gebracht worden te weten dat alles wat hij voelt of bezit wat de hoogmoed van het hart voedt of hem opblaast in eigendunk, niet van God is, of het zich nu in een onheilige of in een godsdienstige vorm voordoet. Het is slechts brandstof voor het vuur, want de Heere 'heeft te Sion vuur en te Jeruzalem een oven' (Jes. 31:9). God is vastbesloten dat de rechtvaardige beproefd zal worden (Ps. 11:5; Zach.13:9). Ja, de Heere Jezus Christus Zelf is 'als het vuur van een goudsmid, en als zeep der vollers. En Hij zal zitten, louterende en het zilver reinigende, en Hij zal de kinderen van Levi reinigen, en Hij zal hen doorlouteren als goud en als zilver; dan zullen zij den HEERE spijsoffer toebrengen in gerechtigheid' (Mal. 3:2-3).

Een arme burger kan soms in grote opschudding en in veel verwarring zijn terwijl het proces in de oven gaande is, maar de Heere heeft niet meer haast dan voorspoed. Hij zit plechtig en geduldig bij de oven, en wanneer Zijn gezegende Majesteit Zijn eigen beeld bevindelijk in de ziel zichtbaar heeft gemaakt, zal Hij van vrede spreken. Maar iedere ware burger moet door vuur beproefd worden, en soms is dit een heel heet en pijnlijk proces. Wanneer de Heere toelaat dat hij een mooie voorraad hooi, hout of stoppelen verzamelt, hoe goed het ook bijeengevoegd is of hoe fraai het ook met klatergoud versiert of opgedoft is, hij kan er zeker van zijn dat er een dag ophanden is wanneer een vuur ontstoken zal worden en al dit mooie materiaal zal er slechts brandstof voor zijn. Want 'eens iegelijks werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, dewijl het door vuur ontdekt wordt; en hoedanig eens iegelijks werk is, zal het vuur beproeven' (1 Kor. 3:13). Daarom moet een ware burger zijn beproevingen verwachten, en niet veronderstellen dat hij een rustig leven zal gaan krijgen. Maar of hij ze nu verwacht of niet, beproevingen, er zullen beproevingen, pijnlijke beproevingen komen. Als de Heere een poos toelaat dat hij zich innerlijk probeert op te blazen met zijn grote kennis, ja, of met zijn grote bevinding of wat dan ook dat hij bereikt heeft, moet hij in de oven gebracht worden. Daadwerkelijk moet hij uit zijn eigen ik en zijn eigen roem gebrand worden, en naar en in de Heere Jezus Christus gedreven en getrokken worden. Hem moet in het diepst van zijn ziel te voelen gegeven worden dat hij geen krachtig leven of gevoel heeft, geen zekere staat, behalve in en van Christus. Want alles wat niet zijn middelpunt heeft in, komt van en leidt tot Christus, moet en zal verbrand worden, al 'zal hij zelf behouden worden, doch alzo als door vuur' (1 Kor. 3:15).

...

Het is erg gemakkelijk om te praten over een drie-enige Verbondsgod en over Christus, de zaligheid en de verschillende aspecten van de Goddelijke waarheid; ja, zelfs om ze te

prediken en te verdedigen, en er een dood geloof in te hebben. Ondertussen beroemen zulke mensen zich op de vastheid van hun geloof en hun torenhoge vertrouwen, dat steeds stabiel blijft. Ze rekenen af met alle werkelijke gevoelens van de ziekte en plaag der zonde, en van de genezende kracht der Goddelijke genade, die in de consciëntie ontvangen wordt door een levenskrachtig geloof, onder de zalving en kracht van God de Heilige Geest. Ze weten niets van een werkelijk gevoel van een pijnlijke innerlijke ontevredenheid wanneer deze zalving en kracht niet wordt gevoeld. Ik zeg: het is gemakkelijk om enerzijds te pronken met een aanmatigend vertrouwen in de letter der waarheid, en om anderzijds de arme, vertwijfelde, zondezieke en door zonde geplaagde zondaar te verachten, die niet tevreden kan zijn zonder een geestelijk gevoel van de kracht der Goddelijke waarheid.

Maar wanneer de mensen al hun artillerie van aanmatiging en hoon hebben uitgeput op de arme, beproefde kinderen van God met een gebroken hart, zal de Heere nog steeds een volk hebben dat zijn eigen pijn en smart en de plaag van zijn eigen hart zal kennen, en gebeden en smekingen tot de Heere zal doen.

Gadsby in een preek over Psalm 86:15

Onderdrukking, openlijke en verborgen goddeloosheid en losbandigheid zijn echter niet de enige misdaden van deze zondige natie. Nee, mijne heren. Ook zijn er de gruwelijke vormen van huichelarij in een godsdienstige belijdenis, die hun armen gelijk zeeën uitbreiden als een dekmantel voor hebzucht, hoogmoed en wellust, vanaf de gemijterde hoofden tot in alle kanalen van de belijdende staatskerk, en tot in de diverse richtingen van de verschillende dissenters. Allemaal prijzen ze heiligheid en hun heilige kerk aan, terwijl de harten van duizenden van hen de wapens opnemen tegen de echte godzaligheid in haar leven en kracht, zoals deze wordt medegedeeld aan en onderhouden in de ziel door de onoverwinnelijke inwerking van God de Heilige Geest. Een uitwendige vertoning van bepaalde uiterlijke vormen (of 'praktische vroomheid', zoals sommigen het noemen) enerzijds, en een strakke handhaving van de voornaamste leerstellingen van de Bijbel zonder de openbaring van hun heerlijkheid in het hart door de Heilige Geest anderzijds, zijn de belangrijkste kenmerken van wat de godsdienst van dit 'christelijke' land (waarop men prat gaat) genoemd wordt. Maar terwijl de verschillende groepen godsdienstige belijders enorm verschillen op het punt van de leer, kunnen ze allemaal eenstemmig hun gal spuwen op de onderscheid makende kracht van Gods gadeloze genade in het hart. Zo doen ze alles wat in hun vermogen ligt om 'de ziel des hongerigen ledig te laten en den dorstige drank te doen ontbreken' (Jes. 32:6). Het is waar, hun mond is vol van 'vrede, vrede', waar God geen vrede gemaakt heeft. Is er echter een arme, ontwortelde ziel, van wie het hart is opengelegd door de levengevende kracht van God de Geest, en die kreunt onder de opwellingen van de ontdekte en daar gevoelde vuiligheid? Die niet tevreden kan zijn met iets minder dan de Goddelijke toepassing van de liefde en het bloed van Christus op zijn hart? Die ernaar smacht dat de heerlijke, onderscheid makende waarheden van Gods genade in zijn consciëntie bekend gemaakt worden door de onverwinnelijke inwerking van de Heilige Geest? Die niet kan rusten in enkel een holle kennis van de waarheid of in iets minder dan het Evangelie, dat 'niet alleen in woorden' is, 'maar ook in kracht, en in den Heiligen Geest, en in veel verzekerdheid' (1 Thess.1:5)? Zo'n ziel, zeg ik, zal tevergeefs een boodschap van vrede verwachten uit de mond van deze belijders, maar hij zal overvloedig te maken krijgen met de tong van laster en verachting.

Dit is een ontzettend aspect van de zonde van deze natie. De antichrist steekt op verschillende manieren de kop op, en vindt gelegenheid om in heel zijn rijke uitdossing te schitteren, terwijl de werkelijke waarheid van Christus in haar onderscheid makende heerlijkheid en kracht niets geacht worden. Is het geen plechtig bewijs dat de Heere een lankmoedige God is, wanneer Hij ziet dat Zijn heilige Naam, Zijn eer en Zijn waarheid zo veracht en verdraaid worden, en onder een godsdienstige belijdenis zo ontzettend misbruikt worden om te beantwoorden aan doeleinden van vuil gewin? Wie anders dan een lankmoedige God zou toelaten dat stervende mensen lichtvaardig omspringen met Hemzelf en de heerlijke openbaring die Hij van Zichzelf en van Zijn gadeloze werken en wegen gegeven heeft, en alles verdraaien met het doel zichzelf te handhaven in hun hoogmoed, aanmatiging, hebzucht en wellust? De Heere is inderdaad een lankmoedige God.

Stervende stervelingen! Sta eens stil en vraag uzelf af hoe het er met u voor staat. Als u nu terugdeinst voor de proef, wees ervan verzekerd dat er een dag komt wanneer u ter verantwoording geroepen zult worden, zoals geschreven staat: 'En ik zag een groten witten troon, en Dengene Die daarop zat, van Wiens aangezicht de aarde en de hemel wegvlood, en geen plaats is voor die gevonden. En ik zag de doden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de doden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hun werken. En de zee gaf de doden die in haar waren; en de dood en de hel gaven de doden die in hen waren; en zij werden geoordeeld, een iegelijk naar hun werken' (Openb.20:11-13). Plechtige waarheden!

..

Mijn lieve vrienden, het is mogelijk dat wij gedurende een tijd grotendeels overgelaten worden aan deze innerlijke hoogmoed en hardheid (want zo noem ik het). Zolang wij in deze toestand zijn, praten we als het om godsdienst gaat waarschijnlijk vooral over bepaalde verheven aspecten van de leerstellige waarheid, waaromtrent we in het verleden iets van diep inzicht of diepe bevinding denken te hebben gekregen. We proberen ons gemoed hiermee tevreden te stellen, zonder op dit huidige ogenblik gevoelens van de kracht der Goddelijke waarheid te hebben.

Stel dat een arm, zwak, verbroken kind van God ons een beetje catechisatie kon geven, en ons onze huidige bevinding liet toetsen, en ons vragen als deze stelde:

- Welke gebrokenheid van hart of tederheid van consciëntie voelen wij nu?
- Welke ademtochten van de ziel tot God in levenskrachtig gebed of welke Goddelijke worstelingen met de Heere hebben wij nu?
- Welke gezegende bezoeken van de Heere geniet onze ziel nu?
- Welke zoete uitgangen van geloof en liefde tot en in de Heere voelen wij nu?
- Kunnen wij nu wel of niet naar waarheid zeggen dat onze gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh.1:3)?

Dan moeten wij óf zwijgen, of nogal kribbig antwoorden, of praten over iets wat we lang geleden voelden en genoten. Maar als de waarheid werkelijk voor de dag zou komen, is er nu heel weinig geestelijk gevoel.

J.C. Philpot in zijn preken over De dode belijder

J.C. Philpot in een preek over Efeze 1:19-20

Het geloof, dat rust, zolang het niet gelooft in, en rust op de Zone Gods in Zijn volbrachte werk, en zolang het Hem niet aangrijpt, zal niet het werk des geloofs zijn, dat God zal erkennen en bekronen met Zijn goedkeuring. De liefde, die nimmer werkt in te dringen in de verborgenheden Zijner stervende liefde, zal worden bevonden meer een liefde met mond en tong, dan in hart en leven te zijn. En de hoop, die ankert in iets, dat ten achterblijft bij het volbrachte werk des Zoons van God, zal een broze kabel zijn, die zal afknappen, of een stuk ijzer, dat vergaan is, en dat zal breken bij de eerste zware storm. Rust niet op de kennis van een paar leerstukken in de letter der Waarheid. Ga niet op in een paar voorbijgaande gedachten en gevoelens. Wees niet voldaan met een paar vluchtige overtuigingen of enkele kortstondige verlangens. Jaag ernaar de gezegende verborgenheden van het Evangelie te kennen, als het voedsel uwer ziel. Spoed u om de Zone Gods te leren kennen, niet slechts als een Gekruisigde, niet alleen maar als bloed zwetende in de hof van Gethsémané, en gekweld wordende aan het kruis van Calvarië, maar jaag ernaar Hem te leren kennen, als de verhoogde Godmens Middelaar aan de rechterhand des Vaders, altijd levende om tussentreding te doen, bekwaam om op het allerhoogst veronachtzamen, negeren en verwaarlozen.

J.C. Philpot in een preek over 1 Johannes 5:7-8

‘Want Drie zijn er, Die getuigen in den hemel: de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze Drie zijn één. En drie zijn er die getuigen op de aarde, de Geest, en het water, en het bloed; en die drie zijn tot één.’

De Vader is God. Want hoe kunnen wij tot Hem bidden, Hem onze zonden belijden, Zijn grote Naam vrezen, Hem begeren te dienen, vrezen Hem te krenken, tenzij wij een levend getuigenis met ons omdragen, dat Hij is de grote en heerlijke JEHOVAH, Die iedere gedachte nauwkeurig onderzoekt, ieder woord hoort, en bekend is met ieder werk. Juist dit is het fundament der godsdienst, de grond der levende godzaligheid, het begin van de godsdienst: de kennis van de enige ware God, de grote en heerlijke JEHOVAH, met de werken van Wiens reusachtige hand wij omringd zijn aan alle zijden.

Wel, de mens die dood is in zijn zonden, of in een ijdele belijdenis der godsdienst, heeft geen kennis van deze enige waarachtige God, geen heilige eerbied jegens of vreze Gods voor de heilige Majesteit des hemels, en ook draagt hij in zijn boezem niet de bewustheid om, dat God nederziet, en iedere gedachte zijns harten leest, ieder woord zijner tong hoort, en bekend is met ieder werk zijner handen. Ook is hij zich niet bewust, dat hij gedurig zondigende is tegen Hem. Hij heeft geen gevoel Zijner vreselijke Majesteit, geen begrip van Zijn hartdoorzoekende tegenwoordigheid, geen begeerte voor Hem te wandelen in het licht Zijns aanschijns, noch enige vrees, dat hij tegen Hem zou zondigen, noch heeft hij enig besef van zijn terecht verdiend oordeel. Maar genade brengt deze dingen in eens menschen hart, en deelt dat leven Gods mede, waardoor deze voornamen waarheden worden gevoeld en ondervonden.

.....

De drie getuigen uit onze tekst, de geest, het water en het bloed, kan men vinden in het hart van de gelovigen waar zij getuigenis geven. In de eerste plaats is er de geest. Onder de geest hier versta ik niet de Heilige Geest, omdat, als ik dat doen zou, ik de getuigen der aarde zou verwarren met de hemelse. Maar onder de geest versta ik die nieuwe natuur, waarvan de Heilige Geest de Schepper en Werker is. Zoals wij lezen in Christus' eigen woorden: 'hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees: en hetgeen uit de Geest geboren is, dat is geest.' (Joh. 3:6). De geest hier is dan ook niet de Heilige Geest als een onderscheiden Persoon in de heerlijke Drie-eenheid, maar die nieuwe natuur, welke de Apostel Petrus noemt 'de Goddelijke natuur' (2 Petr. 1:4), en voorts: 'de nieuwe mens,' welke is geboren uit God, is opgewekt door de kracht des Heiligen Geestes, en zetelt in het hart van een mens. Deze geest is dus die nieuwe mens der genade, die de Heilige Geest voortbrengt door Zijn eigen almachtige kracht, en opricht in het hart van een kind van God, en waarop Hij Zijn heilige invloeden teweegbrengt.

Hier is het onderscheid tussen de belijder of goddeloze en de uit God geboren heilige. De belijder of goddeloze moge een verlicht verstand hebben, lid zijn van een Evangeliekerk, vele dingen doen, die een heilige Gods doet, en evenwel in alle opzichten ontbloot zijn van die geest, die de Heilige Geest verwekt in het hart van een gelovige. Maar het kind van God - de ziel, die de hemelse geboorte heeft ondervonden - draagt in zijn boezem een beginsel om, dat niet zondigt: want die uit God geboren is zondigt niet (1 Joh. 5:18). Hij draagt in zijn boezem om een rein, heilig, en geestelijk beginsel, dat niet wordt besmet door de begeerlijkheid des vleses. Hoewel het erdoor wordt omringd, wordt het geen nadeel aangedaan.

Een zus van mij verloor eens een diamanten ring onder enige aardbeienplanten, en hoewel zij toen erg nauwlettend keek, kon ze hem niet vinden. Een jaar later ging zij naar de aardbeienplanten en vond deze diamanten ring onaangetast, en even schitterend, als op de dag, dat deze daar viel. Zo ook uit een geestelijk oogpunt, met de geest, die u in uw boezem omdraagt, hoewel deze wordt overstelpt en is overdekt met al het vreselijke vuil en de walgelijkheid van uw gemene en verdorven natuur, nochtans schittert deze als de diamant op de mesthoop. Het kan wel voor onze ogen verborgen zijn, het kan zijn, dat u niet in staat bent de luister ervan op te merken. U kunt niet zien, hoe deze schittert; maar breng hem te voorschijn, laat de zon erop schijnen, en u zult opmerken hoe deze haar kleuren uitstraalt, gelijk de regenboog in de stralen van de zon.

Bent u niet verbaasd geworden, dat de afschuwelijkste gevoelens in uw boezem hebben gewerkt? Bent u bij ogenblikken niet verbaasd geweest te denken, dat u zo gemeen zou zijn geweest? Maar op andere ogenblikken zijn er heilige begeerten en hemelse hunkeringen geweest, en met al uw gemeenheid is die geest, welke de Heere heeft geschonken, niet verontreinigd. Hier wordt het kind van God vaak misleid. Hij meent, dat hij iedere dag, dat hij leeft al reiner, al heiliger zal worden, en dat hij na een poos geen begeerlijkheden, geen gemene gedachten, geen onreine inbeeldingen zal hebben, maar langzamerhand zal worden geheiligd tot reinheid en heiligheid. In plaats hiervan ondervindt hij, dat de zonde meer aan ooit in hem werkt, en dat zijn begeerlijkheden en hartstochten zijn ziel altijd in de onreinheid en goddeloosheid storten. Maar na een tijd behaagt het de Heere hem te tonen, dat er een nieuwe natuur is - een nieuwe mens der genade in zijn boezem - en dat de één geen gemeenschap heeft met de ander, en hij begint te gevoelen, dat hij die nieuwe natuur bezit aan de vruchten en uitwerkingen, die deze voortbrengt.

.....

Zie nu uw bevinding. Wat heeft de Heere gedaan voor uw ziel? Is er daar enige strijd? Is er

daar enige beweging van het werk der genade? Is de Heere daar in de aanvang, het midden of einde van Zijn werk? Wat is God nu voor u doende? Hoe vormt het geheel één harmonieuze keten? Hoe is daar een vermengen van het bloed met het water en de geest? Vanwaar krijgt u uw sterkte en gerechtigheid? Vanwaar krijgt u uw kracht? Vanwaar anders dan van boven?

En spreken niet de geest, het water en het bloed van de heerlijkheid Gods, van de genade van de Heere Jezus Christus, en van de gemeenschap des Heiligen Geestes? Dan zult u ondervinden, dat deze Drie Eén zijn. En dit is hetgeen een wezenlijke vereniging geeft in de kinderen Gods. Meteen herkennen zij elkaar. Bij ogenblikken zal het fonkelen der ogen, slechts een woord, een enkele uitdrukking een vereniging tot stand brengen, en dit alles omdat, zoals wanneer twee druppels regen langs een ruit lopen, zij zich verenigen en één worden, zodra ze beneden zijn, zo de bevinding der heiligen Gods met elkaar overeenstemmen. Als zij worden bijeengebracht, smelten zij in één, omdat de geest dezelfde is, en dit is het fundament van alle geestelijke vereniging.

Een kind van God en een dode belijder kunt u niet bijeenbrengen. U kunt even gauw, was ik van plan te zeggen, Christus en belial bijeenbrengen, als een ware heilige Gods en een belijder. Maar de ware heiligen Gods kunnen worden samengebracht, omdat ze worden geleerd door dezelfde Geest, leven onder dezelfde invloeden, en worden gewassen door hetzelfde bloed: en deze drie getuigen zijn één. Dit is het fundament van alle éénheid en gemeenschap, van alle kerkgemeenschap, en van al het samenwandelen in een zoet gezelschap.

Vrienden, dit zijn de dingen, die wij moeten kennen door de onderwijzing Gods. Wij mogen geloven, dat wij gezonde trinitariërs zijn. Dat is niet genoeg. God moet ons gezonde trinitariërs maken door een drieëenheid in ons te vormen. Hier is het als het werk der Drieëenheid in ons hart is gewrocht. Er is de werkmanshand en het werk, de onderwijzer en de onderwijzing en Hij, Die deze genade-gevolgen in de ziel voortbrengt, is de Bron, de Fontein, waaruit het alles vloeit. Zonder dit kunnen wij een gezonde belijdenis hebben, bestendige levens leiden en in een schone uitwendige belijdenis wandelen, maar waar is onze hoop, waar is onze grond? En o, waar zullen onze zielen zijn op de laatste grote en beslissende Dag, wanneer de Heere zal opstaan om de aarde te richten? AMEN.

Philpot in een preek over 1 Johannes 2:20

Overgenomen uit Laatste preken van J.C. Philpot

Als een mens niet geworteld en gegrond is in de kennis van zichzelf, kan hij nooit geworteld en gegrond zijn in de kennis van Christus als Zaligmaker: 'De Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren was' (Luk. 19:10). Daarom, als een mens zichzelf niet verloren weet en niet kreunt of zucht omdat hij verloren is, blijft alles wat Jezus is en alles wat Jezus heeft voor verloren zondaars, voor zijn ogen verborgen. Dit is de reden waarom er zoveel belijdenis zonder bezitting is; zoveel van de letter zonder de Geest; zoveel leer zonder de kracht.

Philpot in een preek over 1 Korinthe 1:9

Overgenomen uit Laatste preken van J.C. Philpot

Er is ook een gemeenschap met onze eigen gerechtigheid. Er is een vermaak in wat wij

denken voor de Heere gedaan te hebben of te kunnen doen. Onze vrije wil, ons natuurlijke vermogen, onze vroomheid als schepsel, onze vleeselijke godsdienst, kleven ons nauw aan; wij hebben een zinnelijke vereniging met al deze zaken.

Deze vereniging moet eveneens in stukken gebroken worden, anders kunnen wij geen gemeenschap met de Heere des levens en der heerlijkheid hebben. En ook deze begint tenietgedaan te worden door de komst van het voorschrift van Gods Woord, door de geestelijkheid van Gods wet. Onze eigen gerechtigheid wordt aan ons bekendgemaakt als een wegwerpelijk kleet, en wij verfoeien en verafschuwen onszelf in stof en as als de snoodste van de snoden.

Philpot in een preek over Jesaja 18:7

Overgenomen uit Laatste preken van J.C. Philpot

Neem iemand voordat het de Heere behaagde met kracht in zijn ziel te werken, dood in zonde of dood in een belijdenis. *Toen* was er geen verstrooiing gaande in zijn hart; *toen* vond er geen scheiding in zijn ziel plaats tussen wat van God was en wat van de mens was, wat van het vlees was en wat van de Geest was. Maar wanneer de Heere de Geest op dat mensenhart begint te waaien, vindt er onmiddellijk een verstrooiing plaats.

- Hoe vergaat het zijn gerechtigheid, die hij eerder met grote moeite bijeengeraapt had en waar hij naar keek op dezelfde manier als een vrek dikwijls zijn verzamelde schat bekijkt? Wanneer Gods toorn in zijn consciëntie bekendgemaakt wordt en de breedte en geestelijkheid van Zijn heilige wet met kracht geopenbaard worden, wordt deze gerechtigheid, die hij met zoveel moeite en zoveel inspanning opgehoopt had, verstrooid naar de vier winden des hemels.

- Hoe vergaat het zijn wijsheid, waarop hij zich eens zo beroemde boven andere mensen? Zijn heldere kennis van de leerstellingen naar de letter, zijn vertrouwdheid met Gods Woord en de goede dunk die hij van zichzelf had als een wijs en verstandig man? Zodra de adem des Heeren op de consciëntie van de zondaar begint te waaien, wordt al deze wijsheid verstrooid voor de wind. Alle kennis in zijn hoofd, heel zijn lege belijdenis, al het ijdele vertrouwen dat hij eens samengeraapt had en waar hij eens op kon bouwen, worden verstrooid en verspreid, en hij staat voor God als een volslagen dwaas.

- Hoe vergaat het zijn gebeden, die hij eens zo beheerst kon opzeggen, zijn gedachten, die zo weinig verward waren, en zijn horen, dat hij van tijd tot tijd zo aandachtig deed? Wanneer de adem des Heeren op het hart begint te waaien, wordt alles verstrooid. In plaats dat het beheerste formuliergebeden waren, bestaan zijn gebeden nu uit onsamenhangende zuchten en uitroepen. In plaats dat zijn horen vol kritiek was, bestaat nu hieruit: 'O, dat de Heere één woord op mijn arme hart wilde toepassen!'

- Hoe vergaat het zijn kracht, die hij eens kon ontplooiën om zichzelf tegen de zonde te sterken, om de zonde te overwinnen en het vlees te kruisigen? Wanneer de adem des Heeren op de ziel begint te waaien, merkt hij dat hij volslagen zwakheid is.

- Hoe vergaat het zijn ijdele hoop, die hij eens bijeen kon verzamelen? Alle hoop wordt verstrooid wanneer Gods toorn in zijn consciëntie bekendgemaakt en de reinheid van Jehovah in zijn ziel geopenbaard wordt. Al zijn zekere verwachtingen worden uiteengedreven wanneer de adem des Heeren op zijn hart waait en ze in duizend stukken verstrooit.

.....

Maar in welke zin is dit bijzondere volk, dat zo de HEERE der heirscharen als een geschenk gebracht wordt, ‘vreselijk van dat het was en voortaan’? De woorden hebben volgens mij deze geestelijke betekenis: het volk des Heeren, die duidelijk een werk der genade in hun ziel hebben, zijn een schrik voor hun naasten. Zelfs de wereld kan in hen iets zien wat hen onderscheidt van de grote massa der mensheid. Zelfs de belijder kan in hen iets zien wat hen van anderen onderscheidt. En hoewel belijders het beeld van Christus in Gods kinderen haten, hoewel belijders er een hekel aan hebben om de trekken van genade te zien, toch is er in Gods kinderen iets wat hen vreselijk maakt voor lege belijders, omdat zij in hun consciëntie de overtuiging hebben dat zij verstoken zijn van de dingen die ze in hen zien.

Degenen die dood in zonde zijn, en degenen die dood in belijdenis zijn, zijn geen schrik voor hun naasten. Iemand kan de rechtzinnigste leerstellingen in zijn hoofd hebben, maar als zijn leven werelds, inconsistent en goddeloos is, is hij voor niemand een schrik. Het volk des Heeren mijdt hem terecht, de wereld veracht hem verdiend, en belijders verwerpen zijn naam als kwaad. Maar waar een waarachtig werk van genade in het hart is; waar de gezegende Geest de consciëntie met Zijn almachtige vinger aangeraakt heeft en de vreze Gods als een levend beginsel in het binnenste geplant heeft; waar een afscheiding is van de wereld die in zonde of in belijdenis begraven ligt, een leven in de vreze des Heeren, in oprechtheid van hart, eenvoudigheid en oprechtheid Gods – zo iemand, wie hij ook is en of hij nu in een stad leeft of in een dorp, is altijd een verborgen schrik voor allen, en meer in het bijzonder voor degenen die de naam hebben dat ze leven, terwijl ze dood zijn.

Als u hetzelfde kunt zijn als de grote meerderheid van de belijders is; als u een zondagse godsdienst hebt, die u kunt aantrekken wanneer u uw zondagse kleren uit de kist haalt, zal niemand bang voor u zijn. Maar als u een godsdienst hebt in uw hart, op uw lippen en in uw leven, die u in uw wandel en uw doen en laten in praktijk brengt, zult u een van die mensen zijn die ‘verschrikkelijk zijn vanaf hun begin tot hiertoe’ (KJV). De Heere wijst hierop als een karakteristiek kenmerk van Zijn kinderen, dat hen onderscheidt van degenen die de gedaante hebben zonder de kracht, dat ‘vanaf hun begin’, vanaf de eerste inplanting van Goddelijk leven in hun ziel, vanaf hun eerste overtuigingen, vanaf hun eerste roepen en zuchten, vanaf hun eerste afscheiding van de wereld, vanaf hun eerste belijdenis van de waarheid in de kracht ervan, zij een schrik waren.

..

En dit zal altijd het vonnis van een *tedere* consciëntie zijn. Iemand die niets anders heeft dan de naam dat hij leeft, terwijl hij dood is – met de leerstellingen der genade in zijn hoofd zonder enig teder gevoel in zijn ziel – is nooit opgemeten, nooit uitgemeten. Hij heeft geen tedere consciëntie, geen godvruchtigheid, geen besef van Gods reinheid en heiligheid, geen beving voor Gods Woord, geen ontdekking van Gods heilige wet, geen kennis van zijn eigen boosheid en zondigheid voor Hem. Maar het volk des Heeren draagt in zijn boezem die vreze Gods die ‘het beginsel der wijsheid’ is (Ps. 111:10). Het volk des Heeren draagt in zijn boezem een teder en levend gemaakte consciëntie.

..

Maar degenen die dood in zonde of dood in een belijdenis zijn, weten niets van dit gewogen worden. Zij worden geërgerd door een eerlijk getuigenis. Zij varen in verontwaardiging en opstand uit tegen degenen die ‘het kostelijke van het snode uittrekken’ (Jer. 15:19). Zij kunnen het niet verdragen als ze horen dat de leringen en werkingen van God de Geest in het hart beschreven worden, want zij worden daardoor veroordeeld.

Philpot in een preek over Hebr. 4:15-16

Overgenomen uit Laatste preken van J.C. Philpot

Wie zijn dan de mensen die werkelijk Jezus kennen en met Hem verenigd zijn? De hoogmoedige, aanmatigende, ongeoefende, luchtige, lichtvaardige, hardhartige, dorre calvinisten, die wel een helder, welomlijnd systeem in hun hoofd hebben, maar net zo genadeloos zijn als het wit van een ei smakeloos is? Nee. Misschien praten zij met grote, opgeblazen woorden over Jezus. Misschien is Christus de eerste, is Christus de laatste en is Christus hun enige thema. En toch is Hij een ongekende Christus, een ongevoelde Christus, een ontoegepaste Christus, een ongenoten Christus. Want het is alleen door zwakheden dat wij gemeenschap kunnen hebben met Hem Die wordt 'geraakt door het gevoel van onze zwakheden', en het is alleen door verzoeking dat wij Hem leren kennen Die 'in alle dingen gelijk als wij is verzocht geweest, doch zonder zonde'.
